

Пакъ на нивата отишла,
Право подъ орѣху отиде
Надъ люлка сѣдятъ три вълци.
Викна Маринка да плаче
Боже, Боже, миличекъ,
Отхрви ми, Боже, дѣтенце;
И вълцитѣ продумали:
Ний не сме, буле три вълци
Ний сме три Божи ангели.
Ила си земи дѣтето
Ний ти дѣте пувардихми.
Че си зема Маринка дѣтето,
Че си право у тѣхъ отишла
Деветъ си вратя отелючи,
Деветъ огневе наклала,
И деветъ хлѣба сторила,
И деветъ деверя дочека.

(Г. Христовъ, учитель у с. Хасанларъ Разградско.)

Свадебенски обичаи

въ село Хасанларъ разград. окръжие.

Преди да са захване свадбата най-напрѣдъ ще са извършатъ „засѣвкитѣ“, и то по слѣдующиятъ урѣдъ.

Срѣщо недѣля зълвитѣ (млади момичета) и отъ двѣтѣ страни, ходятъ изъ село да събиратъ разни цвѣти, които донасятъ у момината къща, дѣто са захваща засѣванието, както у зетѣ така и у момата, тѣй:

Зълвитѣ зематъ три сита и три ношова, турятъ ситата едно върху друго, накарватъ едно малко момче да сипва въ горнето сито, като държи въ ржката си и запалена доена свѣщъ. Двѣ моми, които държатъ ситата, една отъ едната страна, друга отъ другата, сѣятъ пѣшецъ слѣдната пѣсенъ:

»Огрѣло ми е ясно слънце

У момково равно двори,